

Milé čtenářky a milí čtenáři,

těším se, že vám mohu představit čtvrtý díl řady „Muži v černém“. Ve třetím díle jsem se věnoval širokému spektru témat: počínaje aktuálními zprávami informátorů z Vatikánu i jezuitského řádu, o plánech iluminátů, o Novém světovém řádu, včetně sdělení whistleblowerů o projektech cestování v čase, kvantových portálech a kontaktech s mimozemskými civilizacemi, které nejsou zrovna vždy lidstvu pozitivně nakloněny. Publikace obsahovala i další významné kapitoly, například o historii německých snah vytvářet civilizační struktury mimo oblast hlavního proudu, kterou je možné aspoň částečně poodhalit na základě odtajněných dokumentů amerických a britských zpravodajských služeb a výpovědí zasvěcených osob z vládních kruhů. Obzvláště výbušné jsou informace o tajných základnách v Antarktidě, které se v poslední době objevují stále častěji. Informátoři z vojenského prostředí vyprávějí neuvěřitelné historky o gigantických mimozemských kosmických lodích z pradávných dob, ležících pod antarktickým ledem, jakož i o prastarých základnách mimozemšťanů v nejrůznějších částech tohoto nejchladnějšího světového kontinentu, které mají být – podle jejich slov – funkční i po mnoha tisících letech.

Mimořádně poutavé jsou také informace pocházející od kontaktních osob mimozemšťanů a zprávy bývalých pracovníků americké administrativy o setkáních s vesmírnými „nordickými“ bytostmi, jež se velmi podobají lidem a dle vlastního vyjádření navštěvují naši planetu již několik tisíc let, ba možná i delší dobu. Není vyloučeno, že se tato vyspělá mimozemská skupina podílela i na vývoji člověka moudrého neboli rozumného či myslícího (=homo sapiens). Cesty návštěvníků z vesmíru nepochybně souvisejí se zmizelými vyspělými civilizacemi, které zanikly před mnoha tisíci lety v důsledku globálního kataklyzmatu a ničivých přírodních katastrof, i s potomky těchto civilizací a jejich dalšími osudy. O existenci těchto dávných mysteriózních kultur svědčí rovněž četné nevysvětlitelné megalitické stavby ve všech částech světa. Třetí svazek řady „o mužích v černém“ přinesl i výpovědi samotných mimozemšťanů, kteří se mohou pohybovat nejen v prostoru, ale i v čase. Cizí návštěvníci mají totiž k dispozici technologie, které jim umožňují jak návštěvy různých historických epoch naší planety, tak i cesty do budoucnosti. Tato putování časem však někdy přinášejí i nepříjemné komplikace, tudíž všechny informace o těchto aktivitách jsou zatím a povětšinou vojenským tajemstvím a jsou pečlivě strženy.

Stále častěji se objevují další důkazy i vědecky podložená fakta o možné existenci života na jiných planetách či měsících naší Sluneční soustavy, zejména na planetě Mars. Velkou záhadou zůstává doposud původ našeho Měsíce. Permanentně se objevují teorie o tom, že se jedná o uměle vytvořenou dutou planetku (=planetoid, asteroid), na jejíž odvrácené straně se nacházejí mimozemské základny. V této knize se budu věnovat podrobně všem anomáliím tohoto podivuhodného souseda naší Země.

Na přání čtenářů zahájím tento čtvrtý svazek zajímavými informacemi o tajemných kulturách starověkého a předdynastického Egypta a pozoruhodnými detaily o gízských pyramidách a sfínze. Tyto monu-

mentální architektonické zázraky hrají nepochybně klíčovou roli v utajované historii lidstva a jsou úzce propojeny s fenoménem UFO i plány a cíli četných esoterických řádů či tajných společností.

V tomto svazku se zmiňuji rovněž o nevysvětlitelně vysoké úrovni kultur předdynastického období v nilské deltě, v níž se již vyskytovaly prakticky všechny kulturní a technologické výtvarnosti, známé z pozdější éry faraonů. Nejrozumnější archeologické i antropologické důkazy svědčí však o tom, že příslušníci těchto dávných kultur nepocházeli z Afriky, nýbrž z jiných částí světa, a pravděpodobně se na Nilu usadili až po globální katastrofě spojené s velkou potopou. Dalším důležitým faktorem jsou důkazy alternativních egyptologů. Téměř všichni považují pyramidy i Sfingu za mnohem starší objekty, než jak se domnívají etablovaní vědci. Tyto stavby pravděpodobně pocházejí z období před velkou potopou a zřejmě úzce souvisejí s legendární Atlantidou, o níž se také zmiňuji. Slibná odhalení možná přinese nedávno lokalizovaný rozsáhlý dutý prostor ve Velké pyramidě, k němuž nevede jakýkoliv viditelný přístup. Staré egyptské kultury chápaly Velkou pyramidu jako spolehlivého kosmického strážce i jako místo zasvěcování do tajemství ducha, o čemž se více dočtete v příslušné části tohoto svazku.

V této knize najdou své místo i nevysvětlitelné artefakty z celého světa, zejména pak ze Severní Ameriky, které někteří dogmatictí vědci z akademické obce považují za nepatrné či nevhodné, neboť evidentně prokazují existenci neznámých kultur z dávných věků, provozujících čilé obchodní styky po zemi i přes moře. Důvody, proč tyto kultury zmizely z povrchu Země, čekají zatím na objasnění. Mysteriózní je v této souvislosti kupříkladu civilizace severoamerických budovatelů mohyl (=Mounds), v jejichž hrobkách zvonovitého tvaru se našly pozůstatky obří rasy. Tyto i další nálezy jsou pro akademickou obec jedno obrovské tabu, ba dodnes zůstávají zahaleny závojem mlčení.

V příslušných kapitolách přináším i nové informace o potopených městech a početných nálezích (pod)mořských geologů, pravděpodobně souvisejících s bájnou Atlantidou. Další zprávy se týkají tzv. harappské kultury (=protoindické neboli mohendžodárské civilizace) z povodí řeky Indus, jejíž nerozluštěná tajemství mají spojení s původem starověkých védských indogermánských kmenů ve Střední Asii. Existuje spousta senzačních archeologických nálezů, jež mají potenciál osvětlit skutečný původ bílých evropských národů. Oficiální místa se k nim buď nevyjadřují, případně je zatajují, jelikož se obávají odhalení mnohých politicky nekorektních skutečností.

Ve třetí kapitole tohoto svazku se dostanou ke slovu whistlebloweri David Wilcock, Corey Goode i další se senzačními informacemi o tajném vesmírném programu a o historii naší Sluneční soustavy. Zde se dozvíte i o mimozemských strážcích a jejich úloze připravit lidstvo na období velké transformace a rozsáhlých změn na naší planetě. David Wilcock nám přiblíží mimozemské preadamity s dlouhými lebkami, kteří kdysi dávno nouzově přistáli na území Antarktidy. Následně zde vytvořili globální vyspělou civilizaci, jež existovala až do poslední doby ledové. Zmíníme i některé poutavé historické poznatky a nové vědecké objevy, týkající se tohoto záhadného antarktického kontinentu. Kromě toho mohu nabídnout též další zprávy o mystických říších Agartha

a Šambhala (=Šambala) i málo známý popis dobrodružné výpravy do Dutozemě, k níž došlo v první polovině 19. století.

Přiblížíme si odtajněné dokumenty z období druhé světové války a kontroverzní výpovědi ruských historiků o kontaktech německých vědců s mimozemskými bytostmi. Poprvé se rozepíší o pozorování UFO v bývalém Sovětském svazu, ba i o zajímavých rozhovorech s posádkami těchto záhadných létajících objektů. Málokdo ví o tom, že ve druhé polovině osmdesátých let 20. století, před pádem Berlínské zdi a rozpadem Sovětského svazu, se tajemné létající stroje objevovaly houfně nejen na území SSSR, ale i v jiných zemích tzv. Východního bloku. Osvětlíme si vznik fenoménu UFO po roce 1945 a bývalí příslušníci americké armády budou referovat o svých napínavých zkušenostech s mimozemšťany a o jejich nesmírném zájmu o atomové testy či jaderné zbraně. Mimozemšťané se samozřejmě o zbraně hromadného ničení nezajímají samoučelně, leč hodlají jako moudří vychovatelé s pomocí svých technologií zabránit případnému globálnímu jadernému konfliktu. Také informátoři z vojenského prostředí zastávají názor, že pozorované záhadné létající objekty nemusejí patřit výhradně cizím mimozemským návštěvníkům, avšak může se též jednat o pozemské cestovatele z budoucnosti.

V páté kapitole budeme mluvit o komplikované a propletené historii vztahů mezi evropskými tajnými službami a okultními společnostmi z Tibetu i Dálného východu v období před druhou světovou válkou a v jejím průběhu. Informační zdroje k tomuto výbušnému tématu nejsou zrovna rozsáhlé, oficiální historie je i nadále vytrvale ignoruje, a tak je okultismus nacistického Německa, Churchillovy Británie, Rooseveltových Spojených států, ale i Stalinova Sovětského svazu stále skrytý pod rouškou tajemství. Rovněž druhá světová válka byla bitvou mezi různými okultními spolky, které byly řízeny neviditelnými mocnostmi a východními mistry, ba možná i mimozemskými entitami. Podle výpovědí svědků se odehrávaly neuvěřitelné a zcela fascinující události. Na základě pečlivých rešerší se mi k tomu podařilo získat množství nezveřejněného materiálu, tudíž si budete moci sami utvořit obraz o této doslova mysteriózní části dějin 20. století.

V šesté a poslední kapitole tohoto díla se zaměříme na aktuální vědecké poznatky při hledání mimozemského života ve Sluneční soustavě a pátrání po zdroji záhadných signálů z vesmíru. V poslední době se díky nevyvratitelným důkazům ze zveřejněných dokumentů mění i postoje jak příslušníků armády, tak vědců k fenoménům UFO a mimozemšťanům. Někteří akademičtí výzkumníci dokonce přiznávají, že mimozemští tvorové jsou skuteční a že na Zemi vytvářejí křížence neboli hybridy. K tomu připojím úvahy o paradoxním vztahu mimozemských návštěvníků ke světovým náboženstvím a představy na slovo vzatých specialistů o možném původu lidského vědomí. Kapitulu uzavřu vědeckými důkazy o existenci lidské duše pocházející od kvantových fyziků.

Od vydání třetího svazku *Můj otec byl MiB* jsem se stal objektem intenzivního cíleného sledování a obtěžování. Na přání některých čtenářů se o těchto destruktivních aktivitách tajných služeb a struktur zmíním podrobněji. Nicméně, mohl jsem dokončit tento díl, kde se mi podařilo

nalézt či aspoň naznačit věrohodné odpovědi na celou řadu otázek. Doufám, že v něm čtenáře potěší enormní množství informací, jež se mi podařilo získat stovkami hodin studia a analyzování z nejrozličnějších textových, obrazových či jiných video-zdrojů. Dal jsem dohromady unikátní soubor zajímavých, výbušných a pozoruhodných informací, které nenajdete kdekoliv nebo kdykoliv. Tento soubor jsem navíc doplnil o aktualizovaný materiál, původně určený pro třetí svazek, kam se mi však tehdy již nevešel. Tudíž máte před sebou jedinečný text, obsahující kompletní průřezové informace k důležitým fenoménům historie i současnosti.

Jak jsem zmínil výše, při práci na této knize jsem musel čelit početným energetickým a fyzickým atakům. S ohledem na vlastní bezpečnost jsem proto dlouhé týdny či měsíce neopouštěl svůj domov, abych vůbec mohl nerušeně pracovat. Můj vydavatel Jan van Helsing mi dokonce navrhoval odejít do zahraničí, neboť jsem byl vystaven takřka každodennímu tlaku ze strany tajných služeb, ba zřejmě i vládních struktur. Před mým domem neustále parkovala „nenápadná“ osobní vozidla, jež mě sledovala na každém kroku. Zpravodajští stalkeri mi odposlouchávali telefon a snažili se narušovat moje setkání s rodinnými příslušníky či známými. Před několika měsíci na mě při narozeninové oslavě v místní restauraci zaútočil neznámý „opilec“, jenž mě zezadu škrtil a symbolicky naznačoval podříznutí hrdla, takže jsem byl nucen o incidentu zpravit portýra. Ostatní lidé v restauraci byli mými svědky.

Předmětem útoků se stal i můj internetový blog (www.jason-mason.com), kam přicházela neuvěřitelná množství spamů s vyhrůžkami, tudíž se ke mně nedostaly leckteré zprávy od čtenářů, a pokud ano, tak s výrazným zpožděním. Z tohoto důvodu si musím opakovaně pořizovat vždy novou e-mailovou adresu. I můj počítač se stal cílem kyber-útoků, jež se snažily vniknout do operačního systému, což mělo za následek totální ztrátu četných souborů. Při práci na jedné z kapitol byl můj počítač několik dní za sebou pravidelně cílem zmíněných útoků, proto jsem nenávratně ztratil důležitý objemný soubor s informacemi, nad nímž jsem strávil několik dní. Opět a znovu jsem se však vzchopil a pokračoval v práci, dokud jsem obsah souboru ve své paměti nezrekonstruoval. Tato kniha se již v době svého vzniku potýkala s velkými obtížemi a překážkami. Nenechal jsem se přesto odradit a v posledních týdnech jsem pracoval po víkendech téměř bez pauzy; a díky tomu se mi ji podařilo dokončit. Z pochopitelných důvodů jsem v daném období nepublikoval na internetu.

Tajné služby používají v současnosti propracované metody sledování, obtěžování, ba i likvidace nepohodlných osob. Několik let mně vyhrožují zruinováním financí, což se jim zatím nezdařilo. Další možností je šíření zlovolných pomluv, lží a křivých obvinění v okruhu blízkých osob. Často k tomu používají důvěrné informace o sledovaném, například z odposlechu telefonních hovorů, které záměrně překrucují a zneužívají. Příbuzní, přátelé a známí mají být zmanipulováni tak, aby s ním nebo s ní zcela přerušili či výrazně omezili kontakty. Může to jít až tak daleko, že úplně zničí jeho či její pověst. K tomuto účelu používají někdy i nastrčené, speciálně vyškolené agenty, jejichž úkolem je dostat se do blízkosti nepohodlného jedince a všemi prostředky ho očerňovat, ztrapňovat, znemožňovat, jakmile jeho pověst částečně nebo zcela

nezničí. Nezaberou-li ani tyto praktiky, nastupují výhrůžky, nezřídka i zabitím, a to nejen vůči sledované osobě, ale i proti rodinným příslušníkům. Něco podobného se stalo před více nežli deseti lety i mně.

V ohrožení se v takových případech ocitá i zdraví sledovaného objektu, třeba působením skrze mikrovlnné a jiné škodlivé elektromagnetické paprsky. Abych toto riziko omezil a mohl se aspoň trochu vyspat, vypínal jsem přes noc proud. Všechny zmíněné perfidní (=proradné) metody slouží k tomu, aby se nepohodlná osoba ocitla v konečném důsledku v totální izolaci, zmítána mučivými pochybnostmi, ve stavu, kdy jí málokdo uvěří. Jestliže se nervově zhroutí, oficiálně to lze kvalifikovat jako případy paranoie nebo zešílení, jelikož pro běžné lidi nejsou tyto skutečnosti – odehrávající se na pozadí – ani evidentní, ani je nelze důvěryhodně popsat. Extrémnímu tlaku zde uvedených metod údajně neodolá až devadesát procent nepohodlných jedinců, a to obvykle v řádu několika měsíců. Mě však nezlomilo ani deset let systematické perzekuce. Kromě toho používají tajné služby i mnoho dalších „efektivních“ a těžko prokazatelných metod či technologií kontroly lidské mysli, jež často končí rozpadem či rozštěpením osobnosti.

Ve svých knihách jsem zmiňoval různé případy, kdy se odvážní informátoři stali obětí „náhodné“ automobilové nehody, ba dokonce vraždy. Proto moji nepřátelé musejí počítat s tím, že si uvedená rizika velmi dobře uvědomuji, a budu maximálně obezřetný. Kdo publikuje nepohodlné pravdy, musí často čelit různým nebezpečím.

K vraždě či usmrcení mé osoby doposud nedošlo; jejich snaha blokovat veškeré mé publikační aktivity všemi dostupnými prostředky je však evidentní. Jako příslušník významného a vybraného rodu jsem měl pravděpodobně hrát jistou roli v tajných plánech elity, aniž by se mě kdokoli obtěžoval zeptat, zdali s těmito záměry souhlasím. Kvůli vlastní ochraně se proto raději zdržuji na bezpečných místech, ať již sám nebo ve společnosti důvěryhodných přátel, kteří si uvědomují, že i oni se mohou stát cílem zlovolných útoků. Kdo se vystavuje dobrovolně takovému nebezpečí? Z tohoto důvodu se v mém okolí pohybují nebojácní lidé, kteří se nenechají zastrašovat ani ohlupovat. A rovněž cítím i silnou podporu čtenářů, což mi dodává energii a odvalu k další práci.

Tato nová kniha se podle mě velmi povedla a prezentuje celou řadu zajímavých témat. Přeji vám při četbě mnoho radosti a zábavy. Připravte se na divokou jízdu – čekají na vás překvapivé a šokující informace.

Váš
Jason Mason

1 TAJUPLNÉ PŘEDDYNASTICKÉ KULTURY EGYPTA — ARTEFAKTY A NOVÉ ZÁHADY GÍZSKÉ PLOŠINY

Nejstarší civilizace Egypta, artefakty nakádské a badárské kultury

V roce 2016 byly ve vědeckých publikacích zveřejněny informace o jedinečných nálezech fosilií v Egyptě, z nichž egyptologové vyvozují, že již před 3.300 lety hledali staří Egypťané cíleně pozůstatky prehistorických zvířat! Tato poněkud fraškovitá zpráva tudíž našla své místo mezi dalšími zmatenými teoriemi, které produkuje tzv. etablovaná věda. Vynořilo se i tvrzení, že uctívači pouštního boha Sutecha (=Setha, Seta), jenž je kromě jiného považován také za pána temnoty a chaosu (=bůh pouště, cizích zemí, bouřek, zatmění, zemětřesení; božstvo ochraňující zemřelé na cestě do posmrtného života etc), shromáždili tisíce fosilií vyhynulých zvířecích druhů a pohřbili je na březích Nilu!

Ve dvacátých letech minulého století byly v těchto místech nalezeny téměř tři tuny objemných černých fosilií. Údajně je po dobu mnoha tisíc let permanentně leštil „říční písek“ a následně je pak měli Sutechovi vyznavači přenést k posvátným hrobům u Nilu, kde mnohé zkameněliny obalili do pláten a umístili je do skalních hrobů. Toto mimořádné naleziště fosilií odkryl již v letech 1922 až 1924 pozoruhodný egyptolog William Flinders Petrie se svým žákem Guyem Bruntonem v Ká el-Kebiru (=Qaw el-Kebiru, Tjebu) a Matmaru, v malých vesničkách ležících nedaleko dnešního města Badáří (=El Badari) na východním břehu Nilu. Egyptologové se domnívají, že staří Egypťané sbírali tyto fosilie, jelikož je považovali za posvátné Sutechovy ostatky. Mezi nálezy jsou například pozůstatky vyhynulých druhů krokodýlů, divokých prasat, koní, obřích antilop a buvolů. Kdy přesně tato zvířata žila, není ze zveřejněných zpráv zřejmé, lze však předpokládat, že se jedná o pozůstatky obřích zvířecích druhů, které se nikdy nevyskytovaly v pouštních oblastech. Pravděpodobně pocházejí z období před poslední dobou ledovou, jež skončila přibližně před 12.000 lety. Stáří některých fosilií je odhadováno i na 2 miliony let.

Alternativní egyptologové se domnívají, že civilizace starého Egypta již v tomto období (=před 12.000 lety) existovala a její stopy lze vysledovat i další tisíce let nazpět, když byla severní Afrika pokryta bujnou vegetací a nebyla tam poušť! Na mysteriózní Palerské desce (=na čedičové/dioritové hornině, nazvané podle jednoho z míst úschovy) se nachází seznam předdynastických egyptských panovníků, který sahá do minulosti více než 30.000 let až do bájných časů vlády samotného boha Hora. Zmíněné informace potvrzuje i egyptský historik Manetho (= Manéthón, velekněz héliopolského kultu). Je paradoxní, že moderní egyptologové považují seznamy dávných panovníků za nevěrohodnou mytologii, třebaže na druhé straně mnohdy kontroverzní dynastické faraony uznávají jako nezpochybnitelná fakta. Takto stále zřetelněji vychází na povrch, že tzv. mainstreamová historie je zfalšovaná. Oficiální historici odhadují například dobu trvání starověkého Egypta na maximálně 6.000 let, jelikož tyto údaje jsou v souladu s chronologií hlavních světových náboženství. Prvním pokusem o prolomení tohoto dogmatu bylo vědecké uznání překvapivého zjištění, že archeologické naleziště s kamennými kruhy Göbekli Tepe v Turecku musí být staré nejméně 10.000 let. Není tedy vyloučeno, že je Palerská deska

(=fragment pravoúhlého kamene, známý též coby Královské anály či kroniky Staré egyptské říše) se jmény panovníků zcela autentická a že prehistorická epocha starého Egypta jde desítky tisíc let do minulosti až k době, kdy zemi měli vládnout skuteční egyptští bohové.

Podle mého názoru je velmi pravděpodobné, že prehistorická civilizace Egypta byla zničena v důsledku gigantického kataklyzmatu, k němuž došlo přibližně před 12.500 lety. Důkazy této obří katastrofy lze nalézt po celém světě. Předdynastické kultury Egypta hledal i již zmíněný Brunton, přičemž narazil na zbytky tzv. kultury Badáří či badárské kultury. Anglický egyptolog Guy Brunton (1878 – 1948) je považován za hlavního objevitele badárské kultury, která se utěšeně rozvíjela na území Horního Egypta před 6.400 lety, a může být i starší než 7.500 let. Civilizační úroveň badárské kultury byla totiž plně rozvinuta, přičemž neexistují důkazy ani o jejich předchůdcích ani o prokazatelných stupních jejího vývoje. Ani neexistují nálezy o tom, že by se jednalo o primitivní lovce a sběrače – právě naopak. V hrobech badárské kultury se našlo filigránské keramické nádobí, leštěné či ozdobené barvami, dále řezbářské výtvořky či sošky ze slonoviny nebo kostí, jakož i měděné jehly a perly. Podobné artefakty byly nalezeny i u tzv. nakádské kultury, jež je další předdynastickou egyptskou civilizací a je považována za nástupkyni badárské kultury. Příslušníci kultury Badáří již vlastnili domácí zvířata (zejména ovce a psy) a provozovali zemědělství, rybolov a chov dobytka. Byly identifikovány i pozůstatky dalších druhů domácích zvířat (kozy, prasata, volí).

Badárská kultura – stejně jako pozdější nakádská kultura – používala podivuhodné kamenné vázy, jejichž tajemstvím se budu podrobněji věnovat v další části této knihy. Kromě toho existují i poukazy na to, že lidé kultury Badáří opracovávali nejen kameny, ale také křemen! Byly nalezeny i řetízky z kamenných perel, čímž se nabízí hned několik otázek: Jakými nástroji dovední řemeslníci tyto perly opracovávali, jak navrtávali díry do perel a jakým způsobem ozdoby naplocho řezali? Považuje se za prokázané, že badárská kultura udržovala různé obchodní kontakty (až do oblasti Středního východu), a z toho důvodu se zřejmě zabývala i stavbou lodí.

V roce 2014 byla konečně publikována první aktuální akademická studie o badárské kultuře, kterou vypracovali vědci pod vedením Jany Jones z univerzity v Sydney a Stephena Buckleyho z univerzity v Yorku. V rámci studie byly analyzovány vzorky z prehistorických textilií, do nichž byly zahaleny mumie. Tyto látky pocházely z muzea v anglickém Boltonu a zjevně obsahovaly vysoký podíl přírodní pryskyřice. Analýza však překvapivě odhalila také přítomnost uměle vytvořených chemických komponentů, které se skládaly ze zvířecího tuku, z piniové pryskyřice, rostlinných výtažků, gumovníku a přírodní ropy! Tato směs se zahřívala a jednoznačně sloužila při mumifikaci těl příslušníků badárské kultury! Stejná směs se používala i později u mumifikace klasických dynastických faraonů. Zde je vhodné poznamenat, že již v badárské kultuře byl mumifikační proces dokonale propracován. Leč nelze určit, kdy v minulosti se začala tato technika mumifikace používat.

Existují důkazy o tom, že badárská kultura již od svých počátků navazovala po celém starověkém světě čilé obchodní styky, jež sahaly

kupříkladu až do oblasti Malé Asie – do asijské části dnešního Turecka neboli Anatólie. Některé chemikálie používané v předdynastických dobách byly objeveny třeba v mořských houbách z oblasti Středomoří. Podobnou metodu mumifikace jako Badáři praktikovali též lidé z dávných kultur na území Chile a Peru, a to již před 8.000 lety. Je pozoruhodné, že hlavně v extrémně suchých oblastech světa zaváděly tyto kultury mumifikaci svých zemřelých doslova paralelně. Z vědecké studie dále vyplývá, že byly prozkoumány jenom textilní součásti mumií, jelikož všechny ostatky badárské kultury včetně lidských kostí beze stop zmizely! Údajně byly zničeny z neopatrnosti, neboť první britští egyptologové se zaměřovali pouze na artefakty, klenoty a textilie z hrobů. Je však takové vysvětlení v souladu s fakty? Co se tedy stalo s lidskými pozůstatky? Nepochybně část z nich byla přepravena do Anglie a prodána či darována tamějším muzeím. Mumie předdynastických Egyptanů by přece představovaly senzaci a velké lákadlo pro četné zvědavce. Zdá se, že jejich těla byla zcela jistě oddělena od textilií. Stephen Buckley se domnívá, že není vyloučeno, že mumie byly asi uloženy na prozatím neznámém místě, kde pravděpodobně odpočívají dodnes. Badárská kultura každopádně představuje ranou fázi předdynastických egyptských dějin. Do dnešní doby bylo odkryto asi 7.000 hrobů příslušníků této kultury.

Čedičové vázy pravděpodobně z badárské kultury nepocházejí. Zatím se totiž nepodařilo vysvětlit způsoby jejich opracování, a tak je jejich původ dodnes zahalen tajemstvím. Rovněž nalezené měděné předměty vyvolávají otázky, poněvadž použitá měď byla jednoznačně dovezena ze severu. I glazurované perly z mýdlového kamene, nalezené v některých hrobech, nebyly s největší pravděpodobností zhotoveny v Egyptě. Podle všeho byly zakoupeny v jiné oblasti, což je důkazem čilých obchodních vztahů ve starověkém světě v době před 6.000 lety. Badárská kultura jako první v egyptské historii používala specifickou techniku výroby skleněných artefaktů, perly bývaly zpravidla zelené a blankytně modré. U tvůrců skleněných artefaktů lze předpokládat vysokou úroveň znalosti chemie.

Poněkud záhadné jsou i nalezené tělesné pozůstatky a kostry příslušníků badárské kultury, jelikož se podle studie zpravidla jedná o mimořádně vysoké jedince s dlouhými hladkými vlasy tvarovanými do copů a zahalenými do šátků. Guy Brunton ve dvacátých letech minulého století odhalil, že badárská kultura představuje předchůdkyni pozdější kultury nakádské, soudě podle toho, že se artefakty nacházejí v hlubších vrstvách půdy než nálezy nakádské kultury. Jak již bylo řečeno, zasvěcení vědci tvrdí, že většina koster a tělesných ostatků badárské kultury zmizela beze stop. Údajně neexistují ani žádné záznamy o místě, kde by měly spočívat. Proto nelze provést moderní analýzu pozůstatků a porovnání DNA, ačkoliv jsou zcela určitě někde v Egyptě stále ještě hroby s dalšími mumii pocházející z této kultury. Umělci badárské kultury jako první vyřezávali figurky ze slonoviny. Na nich lze vidět jemné anatomické znaky precizně vyvedených figurek. Podobné sochy z nakádské kultury mívají i výrazné modré oči. Inu, dokážeme odhalit tajemství, jež se zde nepochybně skrývá? Brunton uvádí, že se slonovinové figurky badárské kultury svými znaky výrazně odlišují od jiných, z čehož lze vyvodit, že možná zobrazují zvláštní lidské rasy.

Přestože většina egyptologů dodnes tvrdí, že Brunton a jeho kolegové nezveřejnili o nálezech badárské kultury žádné studie, neodpovídá to skutečnosti. V rámci vlastního bádání jsem objevil práci z roku 1928, jež byla vydána Britskou archeologickou školou v Egyptě (=British School of Archaeology) a publikována v Londýně pod názvem „The Badarian Civilization and the Predynastic Remains near Badari“. V tomto díle jsou podrobně popsány nálezy, mumie a artefakty z badárských hrobů. Spoluautorkou studie byla Angličanka Gertrude Caton Thompson (1888 – 1985), která je považována za první ženu egyptoložku v historii.

Chtěl bych tu nastínit z uvedené studie některá fakta. Práce z roku 1928 konečně obsahuje i další informace o mumiiích z hrobů badárské kultury. Zcela překvapivě mají nejen černé, ale také hnědé, ba dokonce i světlehnědé hladké vlasy. Většina mumii měřila minimálně 180 centimetrů (případně byla ještě vyšší) a vyznačovala se robustním tělem a vyvinutým svalstvem. Jejich křídla nosní (=alae nasi) byla výrazná a zřetelně se odlišovala od typických obličejových znaků obyvatel severní Afriky. Máme důvod předpokládat, že badárskou kulturu netvořila pouze jediná homogenní lidská skupina, nýbrž se zde prokazatelně a souběžně vyskytovaly různé lidské rasy. Do jisté míry to lze doložit a vysvětlit obchodními kontakty a vazbami na jiné části světa. Tato zjištění dále rozvedl Guy Brunton. Byl totiž velmi udivený výrazným rozdílem v anatomii lebečních kostí u lidí badárské i nakádské kultury a lebečními kostmi černošské populace Afriky. Tento rozdíl byl pro něj i pro jeho kolegy natolik veliký, že si ani on, ani jeho kolegové nedovedli představit, že by zmíněné lidské skupiny mohly být vůbec evolučně příbuzné! Lidé obou kultur nejevili totiž známky příbuznosti ani s okolními národy středomořské oblasti; jejich původ tudíž zůstává obestřen tajemstvím. Podle Bruntona lze nicméně konstatovat jistou podobnost s americkými indiány. Příslušníci badárské kultury byli v drtivé většině bezvousí a jejich sošky byly často pomalovány červenou barvou. Tyto skutečnosti by mohly vést k šokujícímu závěru, že příslušníci obou těchto starověkých kultur představovali zvláštní kmen severoamerických indiánů. Podle názorů některých egyptologů lze jejich stopy vysledovat až do Střední Asie a na Kavkaz.

Tenké otvory v nalezených perlách badárské kultury ve tvaru válečku byly podle názoru Bruntona a Flinderse Petrieho vyvrtány tenkým nástrojem z tvrdého kovu a mají dokonalý kruhový tvar. Podařilo se nalézt měděnou jehlu ve formě nástroje s ostrým hrotem, což Brunton interpretuje jako druh kovového vrtáku. Filigránské opracování cylindrických perel naznačuje, že tvůrci podle všeho používali velmi tenké kovové vrtáky s vysokými otáčkami. Je sporné, zdali se již v těch dobách používala tvarovaná měď. Ve staré studii jsou zmiňovány také záhadné čedičové vázy, jež bezpochyby pocházejí z raného předdynastického období. Nevytvořili je však příslušníci badárské kultury, neboť tato entita v té době podle všeho ještě neprovozovala těžbu hornin. Rovněž není známo, jaké materiály byly použity k výstavbě obydlí této kultury. Zmiňované vázy byly možná dovezeny odněkud ze severozápadu. Jejich přesné užití není jasné, každopádně nesloužily jako pouhé dekorativní artefakty ukládané do hrobů pro potřeby zesnulých při jejich cestě na druhý břeh.

Všechny výše zmíněné skutečnosti dovolují učinit závěr, že badárská kultura byla na vysoké úrovni a že v mnohých ohledech nebyla dosažena ani v dynastických obdobích tradičních faraonů! Obzvláště zde zmiňme jejich dovedné hrnčířství. Dosáhlo co do kvality vyráběných předmětů, jejich rozmanitosti a množství takové dokonalosti, že tento standard nebyl v pozdějších dobách na březích Nilu nikdy překonán. Překrásné předdynastické vázy mívají zpravidla velmi tenké stěny a jsou bezchybně vyleštěny, některé povrchy jsou dokonce umně zvlněné. Úchvatná je i vysoce rozvinutá tkalcovská technika této kultury, jelikož srovnatelné výtvořiny nacházíme pouze ve starověkých indoárijských kulturách. Pro archeology jsou to ovšem další otazníky v historii lidstva. Jak je možné, že v počátečních dobách lidské civilizace na Zemi, údajně před 6.000 lety, byla její kultura již na takové úrovni? Odkud se tu vzala tato neobyčejná a tajuplná kultura? Odpověď zní: Její původ leží tisíce let nazpět v neznámé prehistorické minulosti těchto záhadných národů, kdy jejich příslušníci postupně vyvíjeli své tkalcovské nástroje i jiné pozoruhodné artefakty. K tomuto závěru dospěli Brunton a Petrie téměř před sto lety. Po zmizení badárské kultury se další vývoj těchto jedinečných technik nejen zcela zastavil, nýbrž započal i proces postupné degenerace mnohých dovedností, jež se vyvíjely v průběhu věků na základě důvtipného experimentování.

V některých hrobech odkryli archeologové řezací nástroje a kamenné nože podivných tvarů, které zde působily zcela nevhodně, spíše jako artefakty mnohem pozdější epochy. Připomínám i skutečnost, že v údolí Nilu jsou pohřebiště badárské kultury jednoznačně nejstarší.

Obrázek 1: Zobrazení neporušené Gízké plošiny a vedle skica pořízená Guyem Bruntonem znázorňující misku s černým sluncem badárské kultury. Není známo, kde se nachází originál této skici.

Původ této kultury musíme tedy hledat někde jinde, mimo Egypt. Četné otázky vyvolává i další ze záhadných artefaktů badárské kultury: leštěná červená miska, uvnitř které je zpodobněný symbol černého slunce, známý již v Mezopotámii. Někteří vědci se domnívají, že se jedná o symbol zemských pólů, případně o znázornění severního pólu a hvězd pozorovatelných na severní polokouli. Černé slunce badárské kultury bylo odhaleno Guyem Bruntonem. Brunton byl přesvědčený, že tento znak používalo vícero prehistorických kultur. Tento názor je mimochodem v dnešní době spíše potlačován, ba je tu snaha o jeho vymazání z historie, neboť zřetelně ukazuje na severský původ lid-